

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bíró Róbert ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek,
a Bolevác és Vörös Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt **I. rendű felperes neve (cím)** I. rendű,
a Satori és Lutter Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt **II. rendű alperes neve (cím)** II. rendű alperes
ellen, követelés fennállásának megállapítása iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2017. május 31. napján kelt, 7.G.40.572/2017/6. számú ítélete ellen, az I.
rendű alperes által benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak 58.600 (Ötvennyolcezer-hatszáz) forint
másodfokú eljárási illetéket, az állami adóhatóság külön felhívására

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a 6. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes a 2014. december 9-én kelt adásvételi szerződés megkötése során a II. rendű alperes függő ügynökeként járt el és a felperesnek az adásvételi szerződés alapján a II. rendű alperessel szemben 19.000.000 forint befektetési követelése áll fenn. Az elsőfokú bíróság a felperes által lerótt 1.140.000 forint eljárási illetéket 114.000 forintra mérsékelte, egyben feljogosította a felperest 1.026.000 forint illeték visszaigénylésére. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 684.530 forint perköltséget, valamint kimondta, hogy az I. rendű alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 48.200 forint fellebbezési illetéket a Magyar Államnak, külön felhívásra az I. rendű alperes köteles megfizetni.

Ítélete indokolásában előrebocsátotta, hogy a felperes 2012 évben megvásárolt az I. r. alperestől összesen 19.000.000 forint névértékű kötvényt, és a megkötött három szerződés alapján összesen 19.000.000 forintot fizetett be a pénztárába, amiről átvételi elismervényt állított ki. A felperes a 2014. december 9-én kelt adásvételi szerződéssel megvásárolt az I. rendű alperestől 24.392.344 forint névértékű, a ... Kft. által kibocsátott és a II. rendű alperes által forgalmazott ... elnevezésű ... kötvényt azzal, hogy az I. rendű alperes a 24.392.344 forint névértékű értékpapírt 2015. december 9-én 27.319.425 forint vételáron fogja visszavásárolni. Az I. rendű alperes az adásvételi szerződést a II. rendű alperes függő ügynökeként kötötte meg, ezt a tényt azonban az adásvételi szerződésben nem tüntette fel, a megvásárolt kötvény a felperes értékpapírszámláján nem került jóváírásra. A 2014. évi tranzakció alapján további pénzbefizetés nem történt, a felperes a kötvényeket a 19.000.000 forintos befektetéséből és az időközben hozzá írt hozamokból vásárolta meg. A felperes

2015. május 11-én bejelentette a kártalanítási igényét a Kárrendezési Alapnak, amelyet az 2015. június 19-én visszaigazolt, kifizetést azonban nem teljesített a felperesnek. A felperes az I. rendű alperessel szemben indult felszámolási eljárásban bejelentette a hitelezői igényét, amelyet az I. rendű alperes felszámolója 24.592.344 forint összegben visszaigazolt. A per tárgyát képező kötvénnyel összefüggésben az I. rendű alperes a felperesnek hozamot nem fizetett.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű (akkor még egyedüli) alperessel 2014. december 9-én ... megnevezésű kötvényre megkötött adásvételi szerződés alapján a befektetési szolgáltatóval szemben 19.000.000 forint befektetési követelése áll fenn. Keresete jogalapjaként a tőkepiac stabilitásának erősítése érdekében tett egyes kárrendezési intézkedésekről szóló 2015. évi CCXIV. törvény (a továbbiakban: Kárrendezési tv.) 1. § (1) bekezdését és 13. § (1) és (3) bekezdését jelölte meg.

Az I. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte, de kérte, hogy a bíróság a terhére perköltséget ne állapítson meg, mivel nem adott okot a perre. Nyilatkozott, hogy a jogügylet során függő ügynökként járt el, a megkötött adásvételi szerződés ténylegesen a felperes és a ... Zrt. között jött létre.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. szeptember 7. napján kelt, 7.G.42.028/2016/6. számú ítéletével a felperes keresetének helyt adott és megállapította, hogy az I. rendű alperes a 2014. december 9-én kelt adásvételi szerződés megkötése során a ... Zrt. „f.a.” függő ügynökként járt el és a felperesnek az adásvételi szerződés alapján a ... Zrt. „f.a.”-val szemben 19.000.000 forint befektetési követelése áll fenn.

A Fővárosi Ítéltábla a 2017. január 11. napján kelt, 15.Gf.40.517/2016/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét eljárási szabálysértés miatt hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasította.

A felperes a megismételt eljárásban a keresetét a Fővárosi Ítéltábla iránymutatása alapján kiterjesztette a II. rendű alperesre is, és az eredeti keresetét mindkét alperessel szemben érvényesítette. Kérte az I. rendű alperes perköltségben való marasztalását, a II. rendű alperessel szemben költségigényt nem támasztott.

Az I. rendű alperes a megismételt eljárásban nyilatkozatot nem tett.

Az II. rendű alperes a keresetre előadta, hogy az I. rendű alperes a jogügylet során a függő ügynökként járt el, ennek ellenére a szerződésben ezt nem tüntette fel, és a felperes által befizetett összeget a II. rendű alperesnek nem utalta át. A kereset teljesítését nem ellenezte, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a perre nem adott okot, a felperes a II. rendű alperes elleni felszámolási eljárásban igénybejelentést nem tett, ezért a felszámoló a felperes követelését elbírálni vagy ügyféligényként a törvényszék részére felterjeszteni nem tudta.

Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolása körében idézte a Kárrendezési tv. 15. § (3) bekezdését, az 1. § (1) bekezdését, valamint leszögezte, a felperes a tényállásban írt jogviszony létrejöttét, annak teljesítését és a követelése fennállását okiratokkal bizonyította, amely tényállítását egyik alperes sem vitatta, a kereset teljesítését mindkét alperes az első tárgyaláson elismerte, erre figyelemmel a bíróság a követelés fennállását megállapította és a Pp. 221. § (2) bekezdése alkalmazásával az ítélet részletes indokolását mellőzte.

Megállapította, hogy az alperesek pervesztesek lettek, a perre okot adtak, mert a tényállásban írt mulasztás miatt a felperes kárrendezésre kizárólag a bíróság jogerős ítélete alapján tarthatott igényt. E körben utalt a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkhf.44.687/2016/3. számú végzésére, amely hasonló tárgyú ügyben azt az állásfoglalást tartalmazza, hogy a követelés nem tartozott a felszámolási eljárásban eljáró, vitatott követelés elbírálására jogosult bíróság hatáskörébe, az igény bírósági úton, peres eljárás keretében volt érvényesíthető. Erre figyelemmel a Pp. 80. § (1) bekezdése alkalmazásának nem volt helye és az alperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek voltak a felmerült perköltség megfizetésére. Figyelemmel arra, hogy a felperes a II. rendű alperessel szemben költségigényt nem terjesztett elő, az alperesek egyetemleges kötelezését mellőzte, és a

felperes költségeiben kizárólag az I. rendű alperest marasztalta. A felperes javára megállapított perköltség a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének b) pontja és (6) bekezdése alapján - figyelembe véve, hogy a jogvitáról mindössze két tárgyaláson, okirati bizonyítékok értékelésével született döntés - 70%-ra mérsékelt ügyvédi munkadíjat jelenti.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezése ellen az I. rendű alperes fellebbezéssel élt, annak megváltoztatásával, elsődlegesen a perköltség megállapításának mellőzését, másodlagosan a lehető legnagyobb mértékű mérséklését indítványozva.

Jogorvoslati kérelmét azzal indokolta, a perre okot nem adott és a felperes követelését az első tárgyaláson azonnal elismerte. A kereset előterjesztésére a magatartásán kívül eső okból, a jogszabály kötelező rendelkezéseire tekintettel került sor. A Kárrendezési tv. 15. § (3) bekezdése rendelkezik úgy, hogy a Kárrendezési Alap abban az esetben is megállapítja az ellenértéket, ha a kérelmező esetében a kötvény értékpapírszámlán nem került jóváírásra, de a kötvény-adásvételi ügyletből eredő követelés fennállását jogerős bírósági határozat megállapította. A Kárrendezési Alap felé forduláshoz tehát önmagában az alperes felszámolójának nyilatkozata, vagy a hitelezői igény visszaigazolása nem elegendő. A felperes követelését a felszámolási eljárás során is elismerte, azt szabályszerűen nyilvántartásba vette és visszaigazolta. Kiemelte, a Kárrendezési tv. által biztosított kárrendezés igénybevétele a károsultak részére csupán lehetőség, a követelésüket a felszámolási eljárás során is érvényesíthetik. Felróhatóság azért sem terheli, mert a szerződések megkötése során a Kárrendezési tv. rendelkezéseit még nem ismerhette, hiszen e jogszabály még nem létezett. Hangsúlyozta, az adott helyzetben tőle elvárható valamennyi intézkedést megtett, a peres eljárás nem a magatartásával összefüggő okból, hanem a jogszabályban előírtak miatt volt szükségszerű. A bírósági gyakorlat szerint az alperes nem ad okot a perre, ha semmi olyat nem tesz, ami miatt a perindítás szükségessé válik, másfelől mindent megtesz annak érdekében, hogy a felek közötti vita per igénybevétele nélkül elintézhetővé váljék.

A megállapított perköltség mérséklése iránti fellebbezési kérelme körében arra hivatkozott, a perköltséget megállapító rendelkezés méltánytalan terhet jelent reá és a hitelezőire nézve. A Kárrendezési tv. alapján számos peres eljárás indult és várható még, és amennyiben ezen eljárások során a jelen ítélet precedens lesz, a perköltség címén felmerülő követelések a bejelentkezett és nyilvántartásba vett, károsult hitelezők kielégítését ellehetetlenítik, illetve az igényeik kielégítésére fordítható vagyoni fedezet jelentősen csökken. A felperes javára megállapított ügyvédi munkadíj további mérséklését indítványozta arra tekintettel is, hogy az eljárás megindítására jogszabály rendelkezése adott alapot, a felperes követelése már előre ismert volt, azaz a peres eljárás kimenetele nem volt kétséges, és a munkadíjat sem az ügy bonyolultsága, sem annak kimenetele, vagy az azzal töltött munkaórák száma nem indokolhatja.

A felperes a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletablának az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében a fellebbezési kérelem korlátai között, a perköltség viselésére vonatkozó részében felülbírálván, mindenekelőtt abban kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű alperesnek a pernyertes felperes költségeiben való marasztalására a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést helyesen vette alapul, avagy a Pp. 80. § (1) bekezdése alkalmazásának volt helye; másodsorban azt kellett megvizsgálnia, a felperes javára megállapított jogi képviseleti munkadíj további mérséklése indokolt-e.

A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes felet kell

kötelezni; az alól annyiban van helye kivételnek, amennyiben a 80-83. §-ok eltérően rendelkeznek, vagy a törvény egyéb kifejezett rendelkezése a költséget a per eldöntésétől függetlenül másnak a terhére rója.

A Pp. 80. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, ha az alperes a perre okot nem adott, és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri, az alperes költségében a felperest kell elmarasztalni.

A Pp. 80. § (1) bekezdése tehát a perköltségviselés általános szabálya alóli, azon kivételt képező esetre, amikor a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet nem kell kötelezni, két együttes feltételt szab: ha az alperes a perre okot nem adott és emellett a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri.

A jelen esetben a felperes kereseti kérelmére az I. rendű alperes még az első tárgyalást megelőzően, nyomban úgy nyilatkozott, hogy nem vitatja, tehát a Pp. 80. § (1) bekezdése által felállított egyik feltétel kétségekívül beállt.

Az eljárás megindítására az elsőfokú bíróság által rögzített tényállásból kitűnően az adott okot, hogy az I. rendű alperes részéről a 2014. december 9. napján kelt szerződésnek megfelelően nem történt meg a felperes 24.392.344 forint névértékű értékpapírjainak visszavásárlása, továbbá a felperes által megvásárolt kötvények az értékpapírszámláján nem kerültek jóváírásra, amely tényeket a perben az I. rendű alperes sem vitatta.

A Kárrendezési tv. 15. § (3) bekezdése szerint az Alap az e törvényben rögzített feltételek szerint abban az esetben is megállapítja az ellenértéket, ha a kérelmező esetében a kötvény értékpapírszámlán nem került jóváírásra, de az 1. § szerinti ügyletből eredő követelés fennállását jogerős bírósági határozat megállapította. Ebben az esetben a kérelmező a bírósági határozat jogerőre emelkedését követő 30 napon belül terjesztheti elő igényét, amelyhez mellékelnie kell a követelés e törvény szerinti fennállását megállapító bírósági határozatot. Ebben az esetben a kérelmezőt jogosultnak, és a kötvényt az 1. § (1) bekezdés szerinti értékpapírszámlán jóváírtnak kell tekinteni. Az ellenérték meghatározásához szükséges adatokat a bírósági határozatból kell megállapítani.

Az értékpapírszámláján történő jóváírás hiányában a felperes tehát csak a Kárrendezési tv. 15. § (3) bekezdésében jelzett jogerős bírósági határozat birtokában fordulhat a Kárrendezési Alaphoz. E jogerős bírósági határozatot az I. rendű alperes felszámolójának a felperes által az I. rendű alperes felszámolásában bejelentett követelésére vonatkozó visszaigazolása nem pótolhatta, amint erre a fellebbezésében maga az I. rendű alperes is helytálló utalást tett. Mindezekre figyelemmel a Pp. 80. § (1) bekezdésének alkalmazásához szükséges azon, további együttes feltétel, hogy az I. rendű alperes a perre nem adott okot, hiányzik.

Az ítélet tábla nem talált alapot a felperes javára megállapított ügyvédi munkadíj további, az elsőfokú bíróság által alkalmazott mérséklést meghaladó csökkentésére, mert az I. rendű alperes ellen kezdeményezett, és a véleménye szerint még várhatóan induló peres eljárások száma, valamint az I. rendű alperes tartozásainak mértéke nem méltányolható, a felperes javára megítélt ügyvédi munkadíj összegének megállapítása körében mérlegelt, releváns körülmények pontos megjelölésével pedig az elsőfokú bíróság a döntését megfelelően indokolta.

Az ítélet tábla az előzőekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az I. rendű alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségeit, továbbá a tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt másodfokú eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdésére

figyelemmel, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése szerint köteles az állam javára megfizetni.

A felperesnek az ítéltábla előtt kimutatható költsége nem jelentkezett, ezért ennek viseléséről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2017. szeptember 27.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Rápolti Barbara s.k., Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
(Szénási Rita)